

VITÉZEKNEK HALOTT KEDVESE

Domonkos István

Hol hagyta kiséreted
kardod egyre nehezebb
a patkók nem hagynak nyomokat
a vércseppek foltokat

a célok szabad fegyverek
(pajzsod egyre nehezebb)
a sebek medrek vagy fényjelek

Tisztás vagy lány, árny vagy madár,
vagy kardod éle-szépsége,
mulasztásaid eredménye
indított — hol homály csörgedez,
éj folyik, támadhat győzelem,
meredt arcokból pára-vár,
élő vágyadból láng-király —
felkeresni időt, helyet a kárhozottak nyomán?
Hallod alszanak a seregek
csápjait mozdítja a baj: álom, eső, emlék lassan.
Tán jövőnek darabja a tábor:
majd trombitaszó sem rivall,
rácsai mögött öntüzébe vesz a nap,
forrást indít a távol,
alkonyi dudaszóra a vadak
akkor is megnyugszanak, az erdőszegélyen
egy virág is önfeledten újra-tárhatja magát,
a csillagok rendezetlen menetében
majd harmadszor botlik lovad.
hidd: csupán hunyó szikra támad
a holdsütötte hideg köveken.
Nézd: tört utakon jár a bogár,
vakon talán, de gyorsan, szabadon,
a földek őrzik üregeit a múltó füveknek,
a cél, a fény, az új azért oly igaz, oly hamar
erdők, vetések, városok felett.
Körötted tán nagyobb a homály,

célokra fényre, szerelemre bensőd nincs előkészítve.
 Mely csapatok unott vezéréként
 érkeztél fáradtan, tárgyakat feledve,
 mely arcok emlékéet hoztat
 századok, szobák, városok mélyiből,
 mely dolgok véges ismeretét keresve
 vállaltál erdőt, éjt, ködöt, tábornüzet,
 melytől beteg a sötét meg a szemed.
 Hallod alszanak a seregek:
 ez hát a győzelem, e magány, e tetemek,
 mint élhányt szavak csillognak fegyverek,
 itt-ott a fűben holdért nyúló kezek?
 Ám a nap sem győzelmétől meleg,
 míg támad, mégis fényt kiálltanak távol a hegyek,
 fázós sugárnak hajléka avaros öled.
 A hőst sebei dicsérik csupán,
 hegedve tágulva felejtnek egyaránt,
 legbensőbb rostjaid hajdani viszonyát
 a fémmel, a léggel, ha titkolod erőddel
 elélhatsz: a sarki boltban kenyeret, lányt, fogkrémet vehetsz.
 S bár a csatát túléled, mégis a csata marad meg,
 nedves vesszők a folyók, mélypont az életed.

Hol hagyta d kíséreted...

kardod egyre nehezebb
 a patkók nem hagynak nyomokat
 a vércseppek foltokat

a célok szabad fegyverek
 (pajzsod egyre nehezebb)
 a sebek medrek vagy fényjelek

Hatalmas rajai homlokán a csendnek
 úgy fekszik ijedt zenékkal vonalain
 úgy halott ő
 a mély hideg elől arcáról színek
 virágok olajbogyók másznak le tétován
 kertekbe eltévedni
 lég-örvények sellőinek
 majd nap ereszkedik
 termékenyítő lompos madárként rájuk
 arca hideg tér a térben
 zaj- mozgás- és illattalan
 szobrok lényegével megáldva
 ledöntve
 elnyútt csillagok omlanak össze szemében
 a hold önfényét legeli az égen
 érintése nehéz tenyere földbezárvá
 háta alatt mélyen a földben
 vakondok s tűz vonaglik
 sikolya unalma már öreg régi fáknak
 húsa már a földkéreg árja
 a karja a karja fény-gallynak párja
 testén a láthatatlan sebek hűlő kusza jelek
 gombok a hasán a keblén csókok meg kövek
 majd nem mernek nyílui reggelre itt-ott a virágok

karjaival a nap sem arcáért sem a földért nyúlni
belőle indultak a fecskék ereszek alá sokasodni
belőle a folyók fodrosodni
belőle a kövek szobrosodni
s ledöntve még magasabb csak
törötten egész halva a legelőbb lány
vitézeknek halott kedvese kútja
kit fények barmok vadak látogattak délibáb
bíbor-zarándokok divatjamúlt katonák
vitézek kik hajlandóak voltak unottan nevetve
újra harcolni sok régi nevetséges dicső csatát
sebeik hatalmasak voltak mint földnek szakadékai
oly jelentéktelenek oly természetesek

Hol hagyta rád kíséreted
a dalok szabad fegyverek

pajzsod egyre nehezebb
a dalok szabad fegyverek

a sebek fényjelek
a sebek fényjelek

a dalok szabad fegyverek

(Ha szemük fenekén rá is bukkannának a meztelen s halott kedvesét simogató
sebesülte, ha száját megszólításként szóra, vagy dalra is nyitná, tegyenek úgy,
mintha élne; fussanak el nevetve, be mélyen az agy erdeibe, mert torzó ő, dala
töredék s kedvese meztelenül halott hideg ölében.)